

Med Hensyn til de Forrifter, som træde i Kraft, naar en Sygdom er Gjenstand for offentlig Behandling, henvises iøvrigt til Forslagets § 10 jfr. § 6 i Slutningen, samt §§ 11—18 og 20. Den Magt, hvormed de ledende Myndigheder i Henhold til disse Bestemmelser udrustes, turde paa den ene Side ikke være større, end hvad Formaålet kræver, og paa den anden Side dog udruste disse paa en Maade, der sætter dem istand til med Haab om et gunstigt Udfald at kjæmpe mod opstaaende Sygdomme ved at gennemføre de Foranstaltninger, som Videnskabens og Erfaringens Vidnesbyrd have betegnet som hensigtsmæssige. At saavel den Lægerne ellers tilkommende professionelle Frihed som Individernes sædvanlige Frihed maa lide Begrændsninger under de overordnede Forhold, som en farlig Epidemifrembydelse, er allevegne anerkjendt, og Forslagets Bestemmelser i saa Henseende gaa ikke videre, end hvad der allerede tildeels er hjemlet i de nyere fuldkomnere Sundhedsvedtægter og i andre Landes nyere Epidemilovgivning. Det vil saaledes formentlig erkjendes for naturligt og rigtigt, at al Lægebehandling af de private Læger er underkastet Kontrol af de ledende Myndigheder, særligt forsaavidt angaar Isolationen af den Syge og Desinfektionen, og at Enhver, hvis Sygdom opstaar under saadanne Forhold, at Behandlingen ikke hensigtsmæssigt kan ske i Hjemmet, underkastes Forpligtelse til, forsaavidt det skjønnes fornødent, at lade sig indlægge til Behandling i et isoleret Sygelokale, hvor Behandlingen ydes uden Vederlag. Særligt skal det alene med Hensyn til den i § 12 ommeldte Afspærring af Leiligheder og Huse, der iøvrigt forudsættes kun at blive effektueret, efterat alle Sunde, som ønske det, ere udflyttede, bemærkes, at Bestemmelsen end ikke gaar saa vidt som den tilsvarende Bestemmelse i Forordningen 10de April 1782. Idet Ministeriet iøvrigt antager, at de omhandlede Paragrafers nærmere Indhold ikke trænger til nogen Forklaring, skal man slutelig blot tilføie, at de Forrifter, der kunne være at give angaaende de i § 20 omhandlede Forhold, vistnok i den Grad ville være afhængige dels af stedlige Forhold dels af de succesfulde Erfaringer og Opdagelser, som gjøres med Hensyn til Infektionens Modarbejdelse, at de ikke egne sig til Behandling i Lovgivningen, men maa henvises til regulativmæssig Forfrist, der bedre og hurtigere kan lempes efter det veksende Behov.

Med Hensyn til den sidste Paragraf i dette Ufsnit, § 21, skal Ministeriet bemærke følgende. Reglen, i Henhold til hvilken det foreslaas, at der tillægges Embedslægerne

særsfikt Betaling for Epidemibehandlingen, er ny. For Tiden ere Embedslægerne pligtige til, mod at nyde fri Befordring og de ved Bl. 4. Oktober 1825 jfr. Fredg. 27. Januar 1847 hjemlede, lidet tidsvarende Diætpenge, uden Vederlag at behandle de Personer, der, naar en smitsom Sygdom er Gjenstand for offentlig Behandling, kræve deres Bistand. En saadan Ordning kunde forsvares, hvis den Embedslægerne tilstaaede faste Løn i det Hele afgav et passende Vederlag for den Tjeneste, det Offentlige afkræver dem. Men under de bestaaende Forhold, hvor det formentlig maa erkjendes, at dette ingenlunde er Tilfældet, turde den betegnes som i høi Grad ubillig. Ingeninde stilles der større Fordringer til Embedslægen end under Ledelsen af en farlig Epidemifrembydelse, og naar han, hvem et betydeligt Ansvar paahviler, hyppigt ganske beslaglægges under de for ham selv farlige Forhold, som en Epidemifrembydelse, maa Ministeriet anse det for ganske usvarligt, at han, som maa tilfidesætte sin private Praxis for de Pligter, det Offentlige stiller til ham, ikke blot ikke faar Vederlag men ofte endog lider Tab under de Forhold, hvor Kravene til ham fra det Offentliges Side ere størst. Til det Anførte kommer, at der selvsjølkelig maa ydes Vederlag til de Læger, der i fornødent Fald antages til at staa Embedslægen bi, og turde det, med Hensyn til det Omfang, hvori det vil blive anset fornødent at staae saadan Bistand, ikke være uden Betydning, om Embedslægen selv nyder Vederlag for de Forretninger, han overkommer. Mod Størrelsen af de foreslaaede Vederlag, der forsaavidt angaar Befordringsudgifter og Dagpenge, have deres Forbillede i Lov om Foranstaltninger mod smitsomme Sygdommes Indførelse i Riget af 2den Juli 1880 § 34, tør Ministeriet formene, at der, naar det først er givet, at Gjærningen skal vederlægges, ikke med Føie kan reises nogen Indvending. Det skal alene tilføies, at naar den Afstand, hvorefter det afgjøres, om fri Befordring skal tilstaaes, er fastsat forskjelligt for Lægerne og de i næstfølgende Stykke af Paragrafen omhandlede Mænds Vedkommende, er Grunden hertil den, at der for de førstnævntes Vedkommende hyppigere end for de sidstnævntes vil være Spørgsmaal om, at de flere Gange om Dagen kaldes bort fra deres Hjem.

De i Forslagets Ufsnit III. indeholdte Bestemmelser, med hvilke de i § 1 giene Regler angaaende Sammensætningen af de Myndigheder, hvem Ledelsen af og Tilsynet med Epidemibehandlingen foreslaas overdraget, staa i nøie Forbindelse, ville allerede delvis have faaet deres Begrundelse i de forudstillede